

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eusebio Episcopo. 119.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πῶνται κρίσιν οἱ βλάσφημοι; τί τὸ
πῦρ τῆς γένεως οἱ θεομάχοι ἐκχέου-
σιν. ἠγνόησε, φάσκουσι, τῆς σωτελείας
τῶν ἡμερῶν ὁ κύριος. Ὁὐκ ἠγνόησεν, ἀ-
παγε, ἀλλὰ σαφηνίζει τὰ ἀποφελή
παρήτατο πρὸ βλήμα. ἔπει πῶς
ἀγνοεῖν ἡδύατο ἄρα ἡ ἡμέραν ὁ ποι-
ητῆς τῶν αἰώνων; ἐν ᾧ πάντες εἰσιν
οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας. Ὁὐκ ἦν ἀγνο-
οῦτος, τὸ καὶ τὰ σημεῖα, καὶ τὰ φέ-
σητα, περιεπείν τῆς ἐσχάτης, καὶ
ὡσπερ παρέσαν αὐτῷ τοῖς γνωστο-
μασι ἀναγράφει. ἀλλ' ὁ ἔφθην εἰπὼν,
τῆς ἐσχάτης ἐρωτήσεως τῶν σφόδα-
σιν, Ὁὐκ ἐδήλωσε. τί γὰρ ὄφελος, εἰ-
πέ μοι, μαθεῖν τῶν ἡμερῶν τῶν τέλους;
ἀγνοεῖν δὲ ταῦτα συμφέρει. ἵνα πα-
σαν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι νομίζον-
τες, ἔτοιμοι πρὸς ταῦτα τυγχάνω-
μεν χρηροοῦτες, καὶ τὸν κύριον ἡμῶν
περιμένοντες.

Ζωσίμου καὶ Μάρωνι. ριη.

Ἦρκεῖς μὲν καὶ σὺ ἀνομιέσατε Ζώ-
σιμε, τῶν θείων ἱεροσωμῶν λυμῆνε-
σαι, καὶ πᾶσαν αὐτῆ ὑβριν πρὸς βί-
βου. ἔχες δὲ καὶ σίζυρον ὁμοιον,
καὶ ζῶρος βοῶν σιωηρόδητε. τῶν
ἀχανθοφόρον γῆν τῶν παθῶν ἐραζό-
μενοι. σῆτε τοίνυν, ὡ δέλοιμοι, τῆς
ἀτόπης μανίας. παύσασθε πάντολμοι
τῶν βασιλικῶν αὐλῶν καταχευόν-
τες, τῶν μολυσμῶν ἑαυτῶν ἐκκα-
θάρατε. κηλίδος τὸ θυσιαστήριον ἀ-
παλλάξατε. ἡμᾶς δακρύων κηφίσα-
τε, τοὺς ὀφῶντας σκιδάλων ἐλευθε-
ράσατε, τῶν καμωδούτων σιγᾶν
συγχρόσατε, τῶν κρίσιν τῆς θεοῦ
ἐθυμῆσατε, τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς καὶ
τῆς σώματος φέσασθε.

Εὐσεβίῳ ἑπισκόπῳ. ριθ.

Καλῶς τὸ ψαλμικὸν ἐμελέτησας,
καὶ τοὺς μονοτόπους ἐν τῷ τοῦ κυ-
εῖς οἴκῳ σωήσατος, Ζωσίμου συζεύξας
καὶ Μάρωνα. πᾶσαν ἀσθῆν, ὡς οἴμα,

cium impij homines attrahunt? Quid ge-
hennæ ignem Dei hostes accendunt? Cō-
summationis diem, inquit, Dominus
ignoravit. Absit. Verum inutiles quæstio-
nes explicare recusabat. Alioqui quonam
pacto horam aut diem ignorare poterat
seculorum effector, in quo thesauri om-
nes sapientiæ siti sunt? Non erat ignoran-
tis, ipsa quoque extremi diei signa & ter-
rores prædicere, eumque velut præsentem
certis notis atque insignibus describere.
Verum, ut iam dixi, vanæ percuntationis
explicationem ac sententiam minimè de-
clarandam duxit. Quid enim, dic quæso,
utilitatis attulerit, finis mundi diem ex-
ploratum habere? At verò eundem igno-
rare conducit, ut omnem diem illum esse
existimantes, parati ad eum simus, vi-
gilantes, ac Dominum nostrum expe-
ctantes.

Christum
extremi
diem non
ignorasse.
Marc. 13.

Hebre. 1.
Coloss. 2.
Mat. 24.

Utilis est
extremi
diei igno-
ratio.
Matt. 25.

Zosimo & Maroni. 118.

Ad diuinum sacerdotium labefactan-
dum, atque omne ipsi contumeliæ genus
inurendum, tu quoque, impudentissime
Zosime, sufficiebas. Accessit autem simi-
lis socius, ac par bouum copulati estis, spi-
neum vitiorum aruum colentes. Ab hoc
igitur præpostero furore, ô miseri, desisti-
te. Regiam, ô audacissimi homines, aulam
contaminare desinite. Sordibus vos ipsos
expurgate. Labem ab altaribus remouete.
Nos lachrymis leuate. eos, qui vos vident,
scandalis liberate. Lis qui comicis salibus
vos infectantur, ut taceant, permittite. Dei
iudicium cogitate. Vestris animis & cor-
poribus parcite.

Eusebio Episcopo. 119.

Pulchrè illud Psalmistæ meditatus es, Psal. 67.
atque vnus motis homines in Dei domo
collegisti, qui Maronem Zosimo adiun-
xisti; illud videlicet omni studio conten-

dens, ne quid vitiorum ab altari remotū sit. Hoc igitur scias, te, vt qui Simonum, qui se Dei Spiritum pecunia mercari existimāt, numerum augeas, commune cum proditore marsupium tibi comparasse; dū in felle amaritudinis, & colligatione iniquitatis teipsum volutas, eaque, quæ ab ipsis etiam angelis expetuntur, prodīs.

Matt. 8.

Ibidem.

I. Petr. 1.

Isidoro Presbytero. 120.

Eusebij temeritatem, & Zosimi audaciam ne miteris, verūm Dei lenitatem, ad pœnitentiam nos ita expectantis, atque ex impura manu incensum accipientis. Nam si quis in sceleribus educatus, atque omnifordium ac peccatorum genere compunctus & iniustus, Dei aras attingit, ac sancta prophanè tractat, ipse quidem pœnas luet: diuinum autem sacrarium improbis ipsius actionibus minime contaminatur.

Mali sacerdotes sibi nocēt, nō sacrarium contaminant.

Timotheo Leclori. 121.

Non sum missus, nisi ad oues quæ perierunt domus Israël, ad Chananæam inquit Dominus, pollicitationem scilicet Abrahæ factam explere volens (iuxta quā & semen ipsius apprehenderat, & matrem illinc elegerat, & in ea, & ex ea, carnem induerat, atque homo verè, per omnia, excepto peccato, nobis similibus factus fuerat) omnemque Iudæis excusationem præcens. Quoniam enim, vt dixi, patribus salutem promiserat, seque ipsorum semen tanquam cæli stellas multiplicaturum receperat; idcirco ad eos, & ex ipsis venit: ac tantisper Gentiles minimè admittebat, priorem illis ingressum feruans. Posteaquam autem obstinatam Iudæorum improbitatem perspexit, ac contrà Gentiles ad bonum flexiles esse reperit; atque illos quidem mortem sibi & crucem comparasse, hos autem adorationem, ac deitatis confessionem obtulisse; à mortuis resurgens, Discipulis, vt Gentes omnes docerent, mandauit, Iudæorum videlicet malignitatem & ingratitude repudiāns.

Matt. 10.

Genes. 12.

18. 6.

22.

Hebr. 2.

Hebr. 4.

Mat. 28.

πρόθετος, μή τι τῶν φαύλων ἔξω τῆ θυσιαστηρίου τῆς ἰσοδοκίας ὡς πληθύνειν θύων τοὺς αἰώνους, τοὺς χεῖμασι ἐξασθεῖν καὶ ἅμα τὸ τῆς θεοῦ πνεῦμα νομιάζοντας, κοινὸν ἐκτίσω βαλάντιον τῶ πωροδότη, εἰς ὅλην πικρίας ἢ συνδέσμων ἀδικίας χαλινδύμενος, ἢ τροπίνων τολμηρῶς τὰ καὶ ἀγγέλοις αὐτοῖς ἀειπώρητα.

Eusebio presbytero. ρκ. Isidoro.

Μὴ θαυμάσης τι τὸ τὸν εὐσεβίαν, ἢ τὸ θράσος Ζωσίμου, ἀλλὰ τι τὸ τοῦ θεοῦ μακροθυμία, ἕως ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν ἀειμένοντος, καὶ ἐξ ἀκαθάρτων χειρῶν δεχόμενος θυμίαμα. εἰ γὰρ πᾶσι ἀμαρτίαις ἀποβόσκος, πᾶσι κατεπιγόμενος μόλυσμοις τε ἢ πᾶσι ἀμαρτίαις, θυσιαστηρίων ἀπέεται θεῶ, καὶ χειρὶς ἀνάγνωσ τὰ ἅγια, αὐτὸς μὲν ὑφέξει κρίμα, τὸ δὲ θεῖον ἔθνος ταῖς σκείναις ἀράξειεν ἢ κοινούται.

Timotheo anagorasi. ρκα.

Οὐκ ἀπεστάλην, φησὶν ὁ κύριος τῇ χαναναία, εἰ μὴ εἰς τὰ πωροδότη τὰ ἀπολωλότα οἴκη ἰσραὴλ, τι τὸ πῶς τὸν Ἀβραάμ πληρῶσαι γέλων ὑποχέσθαι, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῆς ἕπιλαβόμενος, καὶ μητέρα ἐκείνην ἕπιλεξάμενος, καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἐξ αὐτῆς σαρκωθεῖς, καὶ ἄνθρωπος καὶ ἀλήθειαν ὁμοίος ἡμῖν καὶ πάντα, πληρῶσαι ἀμαρτίας, γενόμενος, καὶ ἰσραὴλιαν πᾶσαν σκῆψιν ἀναρῶν. ἐπειδὴ γὰρ, ὡς ἔφη, τοῖς πατέρας τι τὸ σωτηρίαν ὑπέχετο, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς πληθύνει ὡς τοὺς ἀστέρους τοῦ οὐρανοῦ, πῶς αὐτῆς καὶ ἐξ αὐτῆς παρέγενετο. καὶ τίως τοὺς ἐξ ἐθνῶν ἢ ἀποστρέψεται, πῶς τῶν ἐκείνοις φυλάττων τι εἰσόδον. ἐπειδὴ δὲ τῆς μὲν εἶδε τὸ ἀμετάθετον, τῆς δὲ εἶδε τὸ εὐεπίτροπον, καὶ τοὺς μὲν θάνατον αὐτῶν καὶ τὴν ῥῶν γεωργήσαντας, τοὺς δὲ πωροδότην καὶ γεωλογίαν καρποφορήσαντας, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἐν τολμῇ δίδωσι τοῖς μαθηταῖς μαθητεῖσαι πάντα.